

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ

№21 12 ЖОВТНЯ 2018 РОКУ

ІЗ ПРОФЕСІЙНИМ СВЯТОМ, ШАНОВНІ ПЕРЕРОБНИКИ!

Шановні працівники й ветерани ПП «БІАГР»!

Найближчим часом ми відзначатимемо великі свята: 14 жовтня – Покрови Пресвятої Богородиці, День українського козацтва та День захисника Вітчизни, а 21 жовтня – День працівників харчової і переробної промисловості, наше з вами професійне свято.

Прийміть слова заслуженої подяки та шани за вашу щоденну працю. Це завдяки вам продукція підприємства має неодмінно високу якість, стала впізнаваною та користується неабияким попитом у споживачів. Ми цінуємо працю кожного й надалі докладатимемо зусиль, щоб створити на виробництві сприятливі умови для роботи, а в колективі – сприятливий моральний клімат. Нехай кожен день приносить вам нові здобутки і досягнення, а ваше життя буде щасливим і радісним, родинне тепло і зацікавленість допомагають у виконанні почесного й відповідального професійного обов'язку.

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів
ПП «Білоцерківська
агропромислова група»,

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР».

Дорогі друзі, колеги!

Головними принципами діяльності ПП «БіАГР» є чесність, порядність і відповідальність, а також командна робота всього колективу. Саме гуртом нам удалося створити сучасне європейське підприємство, забезпечити високу якість білоцерківської продукції та завоювати довіру споживачів. Переконали, що ми й надалі неухильно дотримуватимемося цих принципів, тому продукція ТМ «Білоцерківське» завжди асоціюватиметься у людей зі словами «смачне», «натуральне», «екологічно чисте» та «високоякісне».

Напередодні Дня працівників харчової і переробної промисловості поздоровляю всіх працівників підприємства зі святом та бажаю міцного здоров'я, щастя, наполегливості та творчості в роботі. Не втомлюйтеся пізнавати нове, навчатися і самовдосконалюватися, щоб ПП «БіАГР» і надалі залишалося беззаперечним лідером галузі.

Роман КОВАЛЕНКО,
директор ПП «БіАГР».

Дорогі земляки!

Щороку в третю неділю жовтня (2018 року – 21 жовтня) в Україні відзначається День працівників харчової та переробної промисловості, однієї з найважливіших галузей господарського комплексу держави. Це професійне свято тих, хто своєю щоденною працею створює різноманітні продовольчі товари, без яких неможливо уявити наше повсякденне життя.

Нашій громаді пощастило: на її території успішно працює ПП «БіАГР» – одне з найкращих молокопереробних підприємств України, провідний виробник високоякісного масла, сиру та іншої молочної продукції. Підприємство подолато нелегкий шлях становлення й сьогодні високо тримає власну марку. При цьому постійно поліпшує якість своєї продукції, розширює її асортимент.

Завдяки ПП «БіАГР» жителі громади забезпечені стабільною й високооплачуваною роботою, а до бюджету сільської ради надходять значні відрахування. Це дозволяє підтримувати заклади освіти, поліпшувати соціальний захист, реалізувати багато корисних проектів.

Окрім обов'язкових платежів, ПП «БіАГР» повсякчас підставляє плече громаді: забезпечує транспортом, ремонтує дороги й соціальні об'єкти, надає матеріальну допомогу як сільраді, так і окремим громадянам.

Тож дозвольте привітати всіх працівників ПП «БіАГР» із професійним святом та побажати міцного здоров'я, наснаги та нових виробничих успіхів на благо нашої громади.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

ЯК УСЕ ПОЧИНАЛОСЯ

Майже 60 років тому в Білоцерківці було створено виробничу дільницю Миргородського сирзаводу. 1 січня 1960 року підприємство офіційно розпочало свою роботу.

У 1964 році підприємство реорганізували у виробничу дільницю Решетилівського маслозаводу.

Підприємство збирало молоко від місцевих виробників – колгоспів, – сепарувало його та направляло на переробку спочатку в м. Миргород, потім – у смт. Решетилівку.

Сім років (1968–1975) підприємство перебувало на самостійному балансі, а у 1975 році знову повернулося в підпорядкування Миргородського сироперобного комбінату.

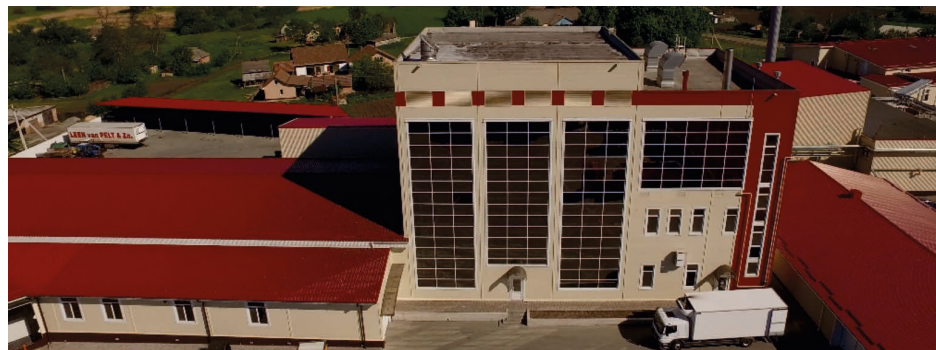
У 1992 році було створено БАТ «Білоцерківський молочний завод». У 2001 році почалася модернізація та заміна технологічного устаткування для ліній виробництва вершкового масла, спреїв та казеїну.

У 2008 році підприємство реорганізо-

вано у ПП «Білоцерківська агропромислова група». Почалася небачена за масштабами та темпами реорганізація: 2010 року введено в експлуатацію будівлі транспортного відділу та сучасне відділення мийки автомолочних цистерн, зведено адмінбудівлю. У 2011 році став до ладу сучасний цех із виробництва плавлених сирів.

Того ж року було збудовано сучасний тваринницький комплекс на 1 тис. голів ВРХ, потужний елеватор та сушка. Відбувається оновлення парку сільськогосподарської техніки.

У 2009 році на підприємстві впроваджено систему управління якістю на базі міжнародних стандартів ДСТУ ISO 9001:2009, у 2011 році – систему управління безпечністю харчових продуктів на відповідність стандартів ДСТУ 4161:2003.

МОВОЮ ЦИФР

300 т молока. Саме стільки переробляє ПП «БіАГР» за добу, виробляючи 200 т молокопродуктів: масло, сири кисломолочні, сири плавлені, сухе знежирене молоко.

Підприємство лідирує в Україні за якістю та за кількістю виробленого сиру «Домашнього» (кисломолочного) й посідає друге місце в Україні за кількістю сухого молока (на першому – корпорація «Рошен»).

Білоцерківська продукція експортується в 24 країни світу. Це зокрема Грузія, Азербайджан, Узбекистан, країни Азії,

Північної Америки, Африки.

Станом на 21 вересня 2018 року на ПП «БіАГР» працюють: 94 жителів с. Білоцерківки, 35 – с. Красногорівки, 46 – с. Бірки, 11 – с. Коноплянки, 7 – с. Балаклії, 9 – с. Лугове, 18 – с. Дзюбівщини, 18 – с. Поділ, 5 – с. Огірківки.

За 9 місяців 2018 року ПП «БіАГР» сплатило до бюджету Білоцерківської сільської ради 6645800 грн податку з доходів фізичних осіб (відрахування з нарахованої заробітної плати), 283,1 тис. грн земельного податку та 63,1 тис. грн акцизного податку.

Директор ПП «БіАГР» Роман Коваленко: «Наша мета – щасливі люди»

ПП «Білоцерківська агропромислова група» – провідний виробник якісних екологічно чистих молочних продуктів, що здобули визнання в Україні та далеко за її межами. Як удалося цього досягти, у чому секрет успіху – в розмові з директором підприємства Романом Коваленком.

Найсучасніше обладнання й відповідальні працівники

– Романе Володимировичу, обсяги продукції ПП «БіАГР» просто вражають. Та коли пройшла увагу, що працівників дуже мало...

– На сьогодні наше підприємство приймає та переробляє близько 300 т молока на добу, а працюють у нас 570 чоловік персоналу.

– Майже 600 робочих місць – це вагомий показник для сільської місцевості, де зазвичай високий рівень безробіття, але в межах такого великого підприємства не так і багато...

– Увесь виробничий процес механізований та автоматизований. Підприємство обладнане найсучаснішим устаткуванням переважно провідних закордонних компаній Німеччини, Швеції та інших європейських країн. Хоча є у нас і українське обладнання. Так, у цеху по виробництву сиру кисломолочного встановлене українське устаткування високої якості.

– Тобто підтримуєте вітчизняного виробника?

– У рамках такого великого виробництва як у нас дуже важливо мати надійне обладнання, яке працює безперебійно.

Водночас це висуває високі вимоги до персоналу. Наші працівники кваліфіковані, досвідчені та відповідальні. Кожен вкладає в свою роботу багато зусиль і обов'язково душу. Особливу увагу приділяємо ретельному контролю відповідності продукції стандартам якості.

– Яким чином це відбувається?

– На підприємстві впроваджена та сертифікована система управління безпечністю харчових продуктів згідно вимог ISO 22000 та додаткових вимог FSSC 22000. Система передбачає оцінку ри-

зиків, небезпечних чинників та аналізу контрольних критичних точок упродовж усього харчового ланцюга. Для цього розроблені програми передумов та плани з управління безпечністю.

АПК закритого циклу

– Говорячи про високу якість нашої продукції, – продовжує Р. В. Коваленко, – хотів би звернути увагу на той факт, що ПП «БіАГР» – одне з небагатьох молокопереробних підприємств в Україні, яке

Виробничі процеси на ПП «БіАГР» автоматизовані.

має замкнений цикл виробництва: ми виробляємо молочні продукти з молока власної ферми.

– Щоб виробляти якісний товар, замало модернізувати виробництво, потрібна ще й якісна сировина...

– І вона має надходити безперебійно. Дуже ризиковано залежати від постачальника, особливо з такими обсягами, як у нас.

Ми виробляємо продукцію, яку щодня купують люди. А значить, вони щодня дають оцінку нашій роботі. А оскільки виробляємо продовольчі товари, не маємо права на помилку. Наше підприємство – це сучасний агропромисловий комплекс закритого циклу, що й дозволяє повністю контролювати якість на кожному етапі виготовлення молочної продукції.

Ми виробляємо продукцію лише з високоякісної натуральної, екологічно чистої сировини.

– Якщо можна, розкажіть докладніше про асортимент продукції ТМ «Білоцерківське» та ринки збуту.

– Асортимент досить широкий. Передусім це масло вершкове, якість якого оцінили не тільки українці (причому в різних регіонах країни), а й споживачі за кордоном. Сир кисломолочний, який завдяки особливій технології ви-

робництва має неперевершений смак, аромат, що не лишить байдужим нікого.

Виробляємо плавлені сири: пастоподібні, скибкові, копчені тощо. Особливо відзначив би сир ковбасний копчений натурального копчення та сир вершковий «Філадельфія українська», що вирізняють нас на ринку України.

Є у нас і цех сухих молочних продуктів, де на новому, сучасному, повністю автоматизованому обладнанні виготовляємо сухе молоко. Його реалізуємо не тільки на внутрішньому ринку, а й за межами України. Там належним чином оцінили якість нашої продукції.

Запорукою нашого успіху є поєднання традиційної технології виробництва, сучасного підходу

Р. В. Коваленко.

до модернізації потужностей підприємства та щоденної командної співпраці наших фахівців.

Соціально відповідальний бізнес

– Згуртувати великий колектив у єдину команду непросто. Ви вважаєте, вам це вдалося?

– Нас об'єднує спільна мета: забезпечити людей високоякісними екологічно чистими продуктами харчування. При цьому прагнемо задовольнити смаки найвибагливішого споживача й не порушити ціновий діапазон.

– Але ж, мабуть, непросто реалізувати продукцію за доступними цінами й водночас забезпечити достойні зарплати працівникам. Тим більше, що при цьому доводиться сплачувати чималі податки...

– Ми не лише виплачуємо зарплати, а й дбаємо про належні умови праці, побутові зручності, комфорт працівників. І дотримуємося принципів чесності й порядності. ПП «БіАГР» своєчасно і в повному обсязі сплачує всі податки. А вдається це завдяки високій організації виробничого процесу.

– ПП «БіАГР» не залишається осторонь проблем Білоцерківської ОТГ, на території якої господарює...

– Ми фінансово підтримуємо

соціальні об'єкти: школи, дитсадки, заклади культури, при потребі надаємо сільській раді допомогу технікою тощо. Цього року, наприклад, силами підприємства провели благоустрій кладовищ на території Білоцерківської ОТГ. Для цього залучили працівників і техніку нашого підприємства і ТОВ «Білагро».

До речі, ініціював цей масштабний проект засновник і голова ради директорів ПП «БіАГР» Віктор Володимирович Кордубан.

Традиційно дні сіл у громаді не обходяться без матеріальної підтримки з боку нашого підприємства. А ще селян дуже виручає транспорт ПП «БіАГР», який підвозить працівників на роботу й з роботи і постійно курсує до кожного села.

– Останнім часом багато говорять про соціально відповідальний бізнес, тобто бізнес, який ставить за мету не лише отримання прибутків, а й соціальну місію...

– Така місія є й у нас. Це здорове харчування й здорові люди. Ми хочемо, щоб кожен щодня отримував радість від смачної та корисної їжі. Наші принципи: порядність, чесність, відповідальність. Наша мета – щасливі люди.

– Дякую за розмову.

Розмовляла
Зінаїда МАТЯШОВА.

М. І. Тімченко

Пригадує начальник цеху сухих молочних продуктів Марія Іванівна Тімченко:

– На Білоцерківській виробничій ділянці працювали ще мої батьки: батько Пилипенко Іван Ларіонович був кошегаром, мама Поліна Павлівна – апаратницею. Я, можна сказати, виросла тут, бо після школи забігала до батьків на роботу. За направленням поїхала навчатися до Львівської школи майстрів і лаборантів, а після її закінчення у 1978 році приступила до роботи на підприємстві. Спочатку була помічником майстра: приймала молоко й вершки, які привозили з господарств. Ро-

«Усі здобутки – результат злагодженої праці»

бота була фізичною й зовсім нежінчою: доводилося носити важкі бідони...

Пропрацювавши три роки, я вийшла заміж та переїхала в Донецьку область. Та через два роки повернулася й знову влаштувалася на підприємство. Із перервами я працювала апаратницею, потім помічником майстра, майстром виробництва, начальником цеху. Мій чоловік Тімченко Юрій Володимирович теж працював на підприємстві: спочатку водієм, а потім оператором у цеху сухого молока.

Коли порівнюю, які умови праці були тоді й зараз, то це наче небо й земля. У цеху з виробництва сухих молочних продуктів, який я очолюю, все автоматизоване. Цех дуже великий, а на зміні працюють лише двоє апаратників (один згущує, а другий сушить продукцію) і один оператор, який фасує вироблене. Якщо є сировина, наш цех може за 24 год. безперебійної роботи переробити 250 т знежиреного молока й у результаті виробити 22–23 т готової продукції. У такому режимі цех працює з весни й усе літо.

Пригадую, як запускали сир-цех... Я тоді працювала завідую-

чою виробництвом, а Валентина Іванівна Сенчук, яка змінила мене на цій посаді, була технологом.

Спочатку розбудували приміщення, установили нові сирозаготовлювачі. Попервах було два 5-тонних апарати, потім 4, зараз маємо 6 п'ятитонних і 6 десяти-тонних. Тобто відчутні зміни відбуваються постійно.

Раніше дуже любила спостерігати, як вироблялося масло. Точ-

ніше, як воно красивою стрічкою наливалось з маслоутворювача в ящики. Щоразу, дивлячись на цей процес, розуміла, що це результат спільної праці всього нашого колективу. Тепер же усвідомлюю, що завдяки злагодженій, наче механізм, праці всього колективу наше підприємство щодоби виробляє десятки тонн смачної продукції, якою годуватимуть пів-України. І це не може не радувати.

Таким було підприємство.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Бірки, учасниці війни, ветерана праці
НИКОЛЕНКО Катерини Павлівни;

жительки с. Красногорівки, ветерана війни, ветерана праці
БОРОВИКОВОЇ Раїси Федорівни;

жительки с. Бірки, учасниці війни, ветерана праці
ТУР Любові Федорівни;

жительки с. Балаклії, ветерана праці
МАЦЬКО Ганни Леонтівни;

жительки с. Коноплянки, дитини війни, ветерана праці
ВЕРЕЩАКИ Лідії Вікторівни;

жителя с. Дзюбівщини, учасника війни
ОЩЕКОВА Миколи Григоровича

і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійних.

«Називали навіть не заводом, а молочарнею»

Для багатьох жителів Білоцерківки й навколишніх сіл Білоцерківська виробнича дільниця (згодом – ВАТ «Білоцерківський молочний завод», тепер – ПП «БІАГР») – це не просто місце роботи, а частина їхнього життя. Ми попросили поділитися спогадами людей, які тривалий час працювали на підприємстві.

Виробничий процес на дільниці.

Віра Миколаївна ПАТРИНА:

– Я прийшла на підприємство у 1990 році й працювала аж до виходу на пенсію у 2013 році. Рік працювала на госпдворі, а потім збудували маслоцех, і мене перевели на посаду лаборанта.

Раніше підприємство займалося лише прийманням молока. Його сепарували, вершки відправляли на Миргород, а знежирене молоко переробляли на казеїн. Коли збудували маслоцех, зібрані вершки залишалися у нас, ми самі їх переробляли на масло. Моно було натуральне, дуже смачне й неймовірно запашне, особливо навесні, коли корови паслися на траві.

привозили вже готові вершки, бо в районі було багато сепараторних пунктів. Вершки привозили у бідонах. Узимку вони замерзали. Дівчата розпарювали їх, для цього існувало спеціальне обладнання, куди ставили ці бідони... Усе це робили вручну: носили бідони, піднімали, розпарювали, виливали у ванни...

Праця була важкою. Дівчата ходили в кувачах, клейончатих фартухах до підлоги... Взувалися у велетенські чоботи, що були, наче лижі, а влітку ходили в дерев'яних колодках (щось на зразок сучасних в'єтнамок), бо ноги весь час були мокрі. Їх спеціально виготовляв наш столяр. А ще взували таке

несені снігом: трактор ледве тягнув сани з бідонами...

Я вже говорила, що праця була фізичною й важкою, але ніхто не скаржився на умови. Тоді люди навіть не уявляли, що може бути інакше. Для зручності працівників були роздягальня й душ, але останній частіше не працював, ніж працював. Ще можна було помитися в кочегарці. Інколи дівчата бігали туди після роботи, особливо в спеку. Та частіше були настільки стомленими, що мерщій поспішали додому. Усі працівники добиралися на роботу й з роботи самі – хто як міг. Частіше всього їздили на велосипедах: із Бірок, Крас-

12 років, а у 1992 році перейшов на Білоцерківський молочний завод.

У той час на заводі працювало близько 50 осіб. Це з усіма службами. Працювало підприємство в 2 зміни. Збирало й переробляло 130 т молока на добу. Це дуже багато для такого невеликого підприємства.

У 1986 р. завод очолив директор Свєрідов Борис Якимович – великий господарник. Він привів до ладу будівлю, подвір'я, налагодив безперебійну роботу підприємства. Це саме завдяки йому в Білоцерківці почали виробляти своє масло. Але коли змінилися економічні умови, коли треба було самому шукати ринки збуту, почалися про-

Працівники з дітьми після параду 9 Травня 1967 року.

блеми. Звільнилася частина працівників, а ті, що залишилися, по 3–4 місяці не отримували зарплати.

Завод урятував Віктор Володимирович Кордубан. Він рік працював, стажувався, вивчав виробничий процес, а тоді колектив обрав його директором. Люди дуже йому вірили, сподівалися, що він виведе з кризи. І він виправдав ці надії. Завод почав підніматися.

Мене завжди дивувала його далекоглядність. Хоча тут, мабуть, немає нічого дивного: він спочатку все вивчав, доходив до суті, а потім пропонував рішення, які були несподіваними й водночас простими. Будучи директором, сидав на

Колектив виробничої дільниці неподалік свого підприємства (його видно на задньому плані).

ногорівки, Дзюбиного, Балан-дів... Із усіх навколишніх сіл.

Ніхто не возив транспортом працівників. Та на підприємстві тоді й не було свого транспорту, лише єдина машина, яку використовували для всіх потреб. Але поряд була автобаза, от її автомобілі й були закріплені за дільницею. Вони й готову продукцію відвозили на склад.

Іван Антонович МІЩЕНКО:

– У 1979 році наша родина переїхала в Білоцерківку і я влаштувався водієм у АТП.

Раніше Білоцерківська дільниця з переробки молока не мала свого транспорту, всі транспортні послуги виконували водії АТП, закріплені за нею. Усе, що відбувалося на підприємстві, минало в мене на очах. Я пропрацював у АТП

молоковоз і їздив із водієм та збирачем, дивився, як здають молоко, як потім його викачують, які при цьому затрати, де їх можна зменшити...

Подивіться, як виріс завод, як змінився: раніше було маленьке приміщення з низькою дерев'яною стелею. Його називали молочарня – навіть не завод.

Віктор Володимирович реконструював його, розбудував, модернізував, розширив асортимент продукції. Завод став працювати без посередників.

А ще він дуже людяний. Хто б не звернувся до нього за допомогою, він нікому не відмовить.

Він і Юрій Володимирович росли у мене на очах, на очах у всіх людей. Ми бачили, як вони ходили в школу, як допомагали матері... А вже після

Працівники заводу на екскурсію в м. Брест (Білоруська РСР).

інституту Віктор Володимирович разом із Оксаною Анатоліївною вирощували овочі: трудилися, не покладаючи рук.

Коли Віктор Володимирович став директором, то підприємство щороку стало надавати всім працівникам 200 грн на обробіток землі. Це була наче премія. А ще давали пайки, а на День переробника – премію 200 грн. На той час це були шалені гроші, всі в окрузі нам заздрили.

Здається, зовсім недавно це було, а як підприємство змінилося... Коли робота до душі, не помічаєш, як і час летить.

Світлана Миколаївна Захаренко:

– Я влаштувалася на підприємство у липні 1996 року.

Працівники бухгалтерії

Була заготівельником сировини, потім інспектором по заготівлі.

Колгоспи на той час розпалися, то збирали зливне молоко в населення. Починали ми з 3,5 тонн молока в день. Я приходила на роботу о 5-й ранку, сідала в молоко-воз (тоді на підприємстві було 3 молоковози), й ми їздили по селах і скуповували молоко. Я сама шукала, куди їхати, телефонувала голові сільради, домовлялася, о якій порі ми приїдемо, просила попередити людей, щоб приносили молоко...

Люди були дуже раді, охоче здавали молоко й приносили якнайкраще. У мене були молокомір, ареометр, лакмусовий папірець, спеціальний посуд (баночка) для аналізів, я вибірково перевіряла молоко... Стандартна жирність – 3,4%, та ми цілий молоковоз привозили із жирністю 4,2%. Грошей не було, то я возила продукцію й нею розраховувалася зі здавачами молока. Коли прийшов Віктор Володимирович, то він давав свої гроші, щоб розраховуватися з людьми. Прийду, бувало, до нього в кабінет, і кажу: мені

треба на рейс тисячу гривень. А вже потім звітую.

Коли люди переконалися, що ми своєчасно розраховуємося, охочих здавати молоко побільшало. Я вже сама не їздила, а набрала дівчат (у нас було 18 заготівельників), які збирали молоко в населення. А я стала працювати заступником директора по заготівлі.

Підприємство стрімко розвивалося. Коли прийшов Віктор Володимирович, було 30 працівників, а зараз 600. Починали з 3 машин, а зараз цілий автопарк.

Ми переробляємо 300 т молока на добу, причому зараз 92% молока – від сільгосп-підприємств, й лише 8% – зливне, зібране у людей. І ми це зливне закуповуємо лише для того, щоб підтримати лю-

дей, які тримають корівки. Коли я починала працювати, то завод використовував 10% молока, яке поставляли колгоспи, й 90% зливного, закупленого у селян.

Тоді цього зливного молока було море, але Віктор Володимирович сказав: це неперспективно, нам треба мати свою сировинну базу. У 1996 році ніхто не міг подумати, що відродяться великі сільськогосподарські підприємства, що селяни поступово відмовляться утримувати корів... А він наче бачив через роки. І завдяки цій далекоглядності наше підприємство стало сучасним, європейським. І продукція, яку ми виробляємо, теж європейська.

Віктор Володимирович запровадив на підприємстві контроль якості. Мені соромно згадувати мийку, яка була раніше: молоковози ледь обполіскували водою, й на тому все. Зараз збудована нова мийка машин, та її будуть іще вдосконалювати. А яку реконструкцію він провів!

Записала
Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото з архіву ПП «БІАГР».

Приміщення Білоцерківського маслозаводу.

Л. В. Медведєва – перша зав. лабораторією.

У маслоцеху працювало 4 чол. Було дві ванни, де й збиралося масло. Лаборанти брали аналізи: коли масло відповідало всім параметрам, його відправляли на охолоджувачі. Після цього пакували в ящики. Їх ставили в холодильники, а вже потім відвозили на базу. Трохи пізніше придбали фасувальну машину, й масло фасували в пакети. Але я тоді вже в цеху не працювала – перейшла в пральню. Звідти й на пенсію вийшла. А мій син зараз працює на підприємстві.

Ольга Іванівна Кордубан:

– Я працюю на підприємстві з 1972 року. У той період воно займалося переважно збиранням та се-

взуття, як кеди, але з дірками – щоб виливалася вода.

Завданням дільниці було лише сепарувати молоко. Після цього вершки відвозили на переробку на Решетилівський маслозавод, а знежирене молоко переробляли на казеїн. Виробниче приміщення розташовувалося в одноповерховій будівлі. Двір майже постійно потопав у багноці.

На дільниці було два цехи: цільномолочний і казеїновий. Казеїн сушили на сонці в решетах. Як збирався дощ, усі вибігали у двір забирати ці решета. Пізніше поставили казеїнову сушку, й ця ділянка роботи стала механізованою.

Щороку підприємство в Білоцерківці переробляло все більше й більше молока. Згодом стало виготовляти власну

Працівники дільниці напередодні параду 9 Травня 1990 року.

паруванням молока. У сезон працювало 50 і навіть 70 працівників, а в зимовий період – 21-22.

Молоко звозили самі господарства: молоковозами, кіннями, тракторами. Деякі

продукцію. Наприклад, сир «Лиманський» (бринзу). Його різали на шматочки, складали в бочку, заливали розсолем та відвозили на маслосирбазу, а вже звідти він надходив у торгову мережу. Крім того, стали

Борис Свірідов: «Ми першими вирушили в самостійне плавання»

Усе трудове життя Бориса Якимовича Свірідова нерозривно пов'язане з Білоцерківським молочним заводом. Повернувшись після служби на Військово-Морському флоті, юнак уже через кілька днів улаштувався електриком новоствореного Білоцерківського виробничого відділку Миргородського сиркомбінату. Працював електриком, механіком, доріс до директора й очолив дільницю. Тож усі етапи становлення, реорганізації, змін на підприємстві відбувалися на його очах а почасти – й завдяки йому.

Ручна робота й низькі зарплати

— Коли я прийшов на підприємство, а це було 9 січня 1960 року, — починає свою розповідь Борис Якимович, — директором відділку був Падалка Володимир Панасович. Він пропрацював близько двох років, потім його змінив Нечитайло Митрофан Федорович. Після нього директором став Карпенко Іван Трохимович, а тоді вже я.

Саме виробництво базувалося на ручній праці. Цехи були невеликими, але задіяно було багато робочих рук. Зарплати були дуже низькими навіть на ті часи. Пригадую, моя перша зарплата була 42 рублі. Потім отримував по 65–90 руб., коли став механіком – 95 руб.

Асортимент продукції, яку випускала дільниця, був незначним, обсяги – невеликими. Наприклад, ми виробляли дитячі солодкі сирки. Їх фасували вручну: сиділа робітниця, яка у квадратну формочку, схожу на консервну бляшанку, клала папірець (обгортку), на ту обгортку – сиркову масу, потім товкачиком усе це придавлювала, щоб надати сирковій прямокутної форми.

Молоко й кефір розливали в пляшки вручну: робітниця через лійку кухлем наповнювали пляшки, а потім накривали їх картонним кружечком (кришечкою). Трохи згодом з'явився «автомат розливно-купорочний», який закупорював пляшки фольгою, але ящики з картонними кружками ще довго були в цеху...

Ветеран наголошує: за таких умов виробляли не дуже багато продукції. У торгову мережу вона майже не потрапляла. Молоко, кефір, сметану в пляшках забирали лікарні, чайні, Красногорівський технікум, Великобагачанська школа, райспоживспілка.

Виробляли на дільниці й сир розсолений «Лиманський», який називали бринзою (хоча бринза – це сир із овечого молока). Його розфасовували в 100-літрові бочки з розсолем. На підприємстві працював столяр, який цілий день клевав ці бочки або ж підганяв обручі, бо бочки розсихалися.

За морозивом одразу шикувалися черги

— А ще наше підприємство, — продовжує Б. Я. Свірідов, — виробляло морозиво. Пристрій для виготовлення морозива був украй примітивним: усередині ємності (бочки) шкребок збивав масу, що охолоджувалася. Для цього одну бочку вставляли в другу, а між ними поміщали лід і сіль. Отриманим морозивом наповнювали спеціальний цебер, який теж обкладали льодом і сіллю.

На тому місці, де зараз адмінкорпус, був вугільний склад, поряд – дизельна. У ній стояв дизель-генератор, який торохкотів цілий день і цілу ніч, бо не вистачало потужності. Там, де зараз прохідна, була конов'язь. Там припинали коней, якими привозили на дільницю молоко з колгоспів. Неподалік стояла конюшня під очеретом, де утримували єдиного заводського коня. Він був маленький, худенький, мені завжди було його дуже шкода...

Коня використовували для різних потреб. Наприклад, щоб підвезти лід. Бо потужностей холодильних установок не вистачало, влітку

продукцію охолоджували за допомогою льоду. Брили льоду взимку заковували на глибину 2–2,5 м, усе це зверху вкривали соломою, тирсою тощо. Влітку це льодове сховище розкривали й брали звідти шматки льоду.

На території самого підприємства була довга будівля – цех. Хоча насправді був не один, а шість цехів. У кожному працювало 2–3 робітниця (бо переважали на підприємстві жінки). Поряд – дерев'яний склад. Комірником був Омелько Андрійович, колишній учитель.

Пригадую Милуш Марію Митрофанівну – дуже добру й авторитетну жінку, вона могла будь-кого поставити на місце. Марія Митрофанівна працювала сторожем, та насправді виконувала багато різних обов'язків. Наприклад, увечері й уночі прибирала все підвір'я від соломи й навозу. А вдень вивозила й продавала морозиво.

Там, де зараз парк навпроти сільради, була базарна площа й торгові ряди. Тільки-но Марія Митрофанівна привозила морозиво, як усі збігалися й шикувалися у величезну чергу. І вона брала паперові стаканчики, ложкою наповнювала їх морозивом, устромляла дерев'яну ложечку й продавала по 10 коп. за порцію. Були у неї й шалькові ваги, та зважувати порції не було часу – черга стояла величезна...

Колектив виробничої дільниці.

Почав із реконструкції

— А потім у державі проголосили гасло: «Спеціалізація і концентрація», — свідчить колишній директор. — Створювалися великі підприємства, де й концентрувалося все виробництво. З'явилися Полтавський міськмолкозавод, Пирятинський сиркомбінат тощо. Випуск усього асортименту продукції зосередився на Миргородському сиркомбінаті. Коли 5 березня 1987 року я очолив дільницю, не було нічого живого на ній. Казеїновий цех на два пальці обріс мохом! Директор Миргородського сирзаводу Добреля Юрій Іванович мені сказав: «Коли не наведеш лад на дільницю, я її взагалі закрию».

Пригадую, як у 1987 році за усним розпорядженням зверху ночами на наше підприємство певний час (але недовго) привозили молоко з Чорнобильської зони й навзаєм забирали наше. Чи було те молоко радіаційним, чи ні, ніхто не знав, бо дозиметрів у нас не було. Я тоді наказав працівникам:

не пийте цього молока й не беріть додому!

Я підписував документ про нерозголошення державної таємниці, та ніякої таємниці не було: всі про це знали. Зрештою, коли ми підготували партію казеїну за кордон, почалися проблеми: німці не захотіли його брати.

Очолити дільницю, я почав із того, що замінив обладнання, установивши нове й сучасне. Імпортер устаткування для виробництва масла я купив у Москві.

У нас не було свого рахунку в банку, доводилося постійно звертатися до керівництва в Миргороді, пояснювати, для чого це робиться. Та, зрештою, масло, яке ми стали випускати, було набагато кращим від миргородського. Вони виробляли збоєчне масло, а ми – наливне, значно вищої якості. Хоча в ті часи все масло було якісним: рослинних жирів ніхто в нього не додавав. Про таку «технологію» в ті часи не знали. Коли я вже виходив на пенсію, приїжджали якісь хлопці й пропонували купити рослинний жир у бочках, він називався «Олком». У середині 90-х роках деякі ділки оптом купували наше масло, везли в Чутове й там розбавляли його рослинними жирами та різними домішками. А потім продавали як білоцерківське, користуючись нашим свідоцтвом про якість.

говорить Б. Я. Свірідов. — Колгоспи занепадали, розпадалися, вони вже не виробляли достатньої кількості молока, а люди ще не тримали корівок... Отримати сировину було нідє. Виробничі потужності простоювали. Ми переробляли 3–4 т молока на добу.

Зрештою, збувати продукцію теж було надзвичайно складно: в результаті інфляції купівельна спроможність населення падала, люди не купували масла, й воно лежало на складах нереалізоване. У нас накопичилося 530 т масла, яке я обмінював за бартером на соларку, мазут. Їх у свою чергу видавав сільськогосподарським підприємствам за молоко.

А ще були страшні перебої з електроенергією. Її періодично відключали на кілька годин. Я їздив у РЕС, просив, благав, а мені відповідали: «Чекайте, через 3–4 години включимо». «Та через 4 години нам доведеться все молоко вилити», — відповідав я. Ці аргументи не допомагали. Не знаю, кому були вигідні такі відключення? Ми ж справно платили за електроенергію. Що це за ринкові відносини, коли є попит на продукцію чи послуги, а їх не надають? Зрештою, я брав масло, віз на РЕС, і тоді нам відновлювали подачу струму.

Нас дуже виручив казеїн, який ми продавали за кордон. Але з казеїном теж були проблеми. Наприклад, держава обмінювала лише 50% отриманої валюти. Решту ми мусили реалізувати упродовж 3-х місяців. Якщо не встигнемо – валюту забирала держава.

Пригадую, отримали ми 230 тис. дойчмарок. Нам обміняли лише 115. Я дізнався, що валютний рахунок є в підприємства «ЗАЗ» у Запоріжжі й що вони готові за валюту продати свої автомобілі. На одній із нарад, де зібралося 25 керівників сільгоспідприємств району, я запропонував купити кожному по «Таврії» в рахунок майбутніх поставок молока. По суті, я пропонував вигідний для них кредит. Але ніхто не погодився! Лише Володимир Пилипович Герасченко після наради підійшов і сказав: «Я хочу не «Таврію», а «Пежо». І ми купили за валюту «Пежо», це авто довго числилося на заводі, аж поки господарство не розрахувалося з нами молоком...

За валюту ми купили й молочно-ковозі, трактор, причіпну техніку, зокрема плуг, борони, сівалку. От тільки в умовах бартеру дуже складно було знайти «живі» гроші на зарплату...

Рекетири хотіли «віджати» підприємство

Борис Якимович говорить, що в той час було чимало заздрісників та охочих до легкої наживи. Хоча, мабуть, їх і зараз не бракує.

Якось до заводу під'їхали незнайомці, викликали директора за прохідну, запхали в машину й відвезли на кладовище. А там почали «виховну бесіду»: «Відтепер усі валютні розрахунки проводитимеш через нас». «Хлопці, — відповів він, — я не проти, але ж німці не погодяться: є укладений договір, його треба дотримуватися». «Ми тебе попередили, а там як знаєш».

На щастя, одного з рекетирів Борис Якимович бачив раніше. Він знав його старших братів, вони були шановані люди. Тоді він не подав виду, що впізнав злочинця, та вже наступного дня після тієї розмови на кладовищі поїхав до братів і все розповів. Ну а вони вже потім поговорили з ним як слід. Більше ті хлопці на підприємство не приїжджали.

Б. Я. Свірідов.

Але були рекетири рангом вище. Наприклад, тодішній очільник Полтавської ОДА Колесніков, якого прислали на Полтавщину з Харківської обл.

— За період свого «правління» він чимало полтавських підприємств передав харківським бізнесменам, — зазначає Б. Я. Свірідов. — Напередодні призначення Колесникова мені зателефонував мій колега з Харківщини й розповів, що той практикує виставки-покази готової продукції, що його сини (а в нього було двоє дорослих синів) «віджимають» бізнес...

Справді, невдовзі в Полтавській ОДА влаштували таку виставку. Але не дарма кажуть: «Поінформований – значить, озброєний». Ми виготовили два красивіші торт з масла: один із вершкового, а другий – із шоколадного. А масло наше було відмінної якості. Діти, бувало, їдуть зі школи, то куплять пачку шоколадного масла й дорогою з'їдять: їм же хочеться солоденького.

Одне слово, на тій виставці ми добре представили свою продукцію. А після виставки до нашого столика підійшов сам голова ОДА й почав розпитувати про завод, продукцію, а головним чином – про експорт казеїну до Німеччини.

Головою Великобагачанської РДА тоді був В. А. Іноземцев. Він мене постійно пресував за те, що наше підприємство має заборгованість перед Пенсійним фондом. А заборгованість виникла тому, що ми затримували виплату зарплати. Якось на нараду в районі, де зібрали таких бідолах-боржників як я, прийшли двоє молодиків. Іноземцев мені говорить: «Даю три дні, щоб підприємство погасило заборгованість!» А це було в п'ятницю. Тобто до понеділка ми мали розрахуватися з Пенсійним фондом. Кажу: «Це нереально». «Тоді борги погасять ось ці хлопці, а ви їм передайте масло». А наше масло було в Полтаві на складі. Я запитую молодиків: «Коли ви погасите заборгованість?» «Як заберемо масло». «А коли ви його заберете?» «Через місяць». «А хто заплатить за місяць зберігання масла?» «Ваше підприємство».

Я обурився й кажу: «Не буду підписувати ніякої угоди. Якщо мені – то три дні, щоб погасити заборгованість, а їм – цілий місяць». Ні Іноземцев, ні молодики не були готові, що я їх розпитуватиму про умови «співпраці», а я ж знав, хто це й навіщо вони приїхали. Ось так я зірвав їхню обгороду. Слідом за мною інші керівники теж відмовилися від «інвестицій». Іноземцев мені цього не пробачив.

Ось у таких умовах ми працювали й виживали. Складно було, дуже складно. Тож я дивуюся, як Віктор Володимирович Кордубан зумів не просто втриматися на плаву, а й вивести підприємство на передові рубежі.

Записала Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото з архіву ПП «БІАГР».

Знайти «живі» гроші на зарплату не вдавалося

—Я з жахом згадую 90-ті роки, —

Вони боронили наш спокій

Одним із найважливіших православних свят, здавна глибоко шанованих українськими козаками, є Покрова Пресвятої Богородиці. Припадає вона на 14 жовтня. Тому доречним стало проголошення цієї дати Днем українського козацтва. Адже саме ці мужні чоловіки боронили від численних ворогів землі України в XV–XVII століттях.

У наш час над українською землею знову нависла загроза. П'ятий рік триває війна на Сході. Сучасні українські воїни мужньо захищають цілісність держави. Не стали винятком і працівники ПП «БІАГР». На сьогодні на підприємстві трудиться 16 чоловіків, які мають статус учасника бойових дій. З деякими з них удалося поспілкуватися.

В. В. Дроздов.

Найтяжче було дружині

18 років працює охоронцем на підприємстві «БІАГР» житель с. Білоцерківки Віктор Володимирович Дроздов. За четвертою хвилиною мобілізації у 2015 році він потрапив до армії. Разом із ним в АТО пішов добровольцем старший син Віктор. Щоправда, служити довелося в різних підрозділах. Найтяжче, говорить, було дружині: їй дісталася тривога і чекань за двох. Та Пресвята Богородиця вберегла її рідних і всіх чоловіків, які працювали на «БІАГР» й були мобілізовані на захист України: усі повернулися додому живими й неущкодженими.

Віктор Володимирович розповідає, що найперші враження про війну вони отримали вже при в'їзді в місто Слов'янськ, яке зустріло їх зруйнованими будинками, розбомбленим мостом. Від побаченого на душі стало тривожно. Але згодом виробилася звичка не звертати уваги на руйнування. Серед бійців було

сім земляків, раніше з кимось із них товаришував, а з кимось і ріс разом. А головне, що всі працювали на одному підприємстві. Це дещо полегшувало військові будні. До того ж, говорить Віктор Дроздов, начальник штабу виявився кадровим військовим і порядною, гарною людиною. І хоча підрозділ у боях участі не брав, під обстрілами бувати довелося не раз, бо хоч і оголошувалося перемир'я, ворог ніколи не дотримувався домовленостей.

— Коли нас мобілізували, то підприємство забезпечило всім необхідним, — ділиться працівник ПП «БІАГР». — А після прийняття відповідного закону за період служби нам виплачували зарплату. Зараз як учасник бойових дій користується пільгами від держави, і керівництво підприємства ніколи не відмовляє ні в чому. Збереглося робоче місце, де після повернення продовжувати працювати.

Демобілізованих зустрічали концертом

Оператор розфасувально-пакувального автомата ПП «БІАГР» Олег Васильович Романов (с. Коноплянка) потрапив під третю хвилину мобілізації у 2014 році. Чесно зізнається, що великого бажання йти в АТО не відчував, бо саме на той момент дитини виповнилося лише півроку. Каже, що хотілося бачити, як росте донечка, як починає ходити. Але якщо треба — то треба. Під час навчання в с. Вакуленці під Полтавою поступово втягнувся в нелегкі військові будні. А далі санітар Романов зіткнувся з війною впритул: кілька днів довелося вивозити вбитих у Іловайському котлі. Після короткої психологічної передишки

підрозділ направили під Маріуполь. Там, у приморському краї, був до кінця служби. Не скаржиться, говорить, що все було нормально, адже люди на звикає до всього. Коли прийшла звістка про демобілізацію, то виникла думка: а що робити вдома? Адже армія — це якийсь порядок, вико-

О. В. Романов.

нання зрозумілих тобі обов'язків. А мирне життя щоразу підкидає багато проблем. Та все стало на свої місця після повернення на рідну землю. Пригадує, що на підприємстві у й селі демобілізованих зустрічали урочисто, з вітаннями і концертом.

Завдяки АТО побачив море і... набрався розуму

Водій навантажувача ПП «БІАГР» Станіслав Олексійович Катренко із с. Бірки з усмішкою зазначає, що завдяки АТО побачив море, бо певний час служив у Одесі.

— Враження від служби позитивні, — розповідає чоловік. — Та,

С. О. Катренко.

оскільки строкову службу я не проходив, сподівався побачити на Сході сучаснішу зброю й техніку. Було образливо за державу, що армія, покликана захищати мирне населення, в такому непривабливому стані. Зараз, правда, є певні зміни на краще.

Станіслав Катренко разом з іншими бійцями брав участь у військовому параді до Дня незалежності України в Києві. Пригадує, що підготовка до цього заходу тривала довго. Задумавшись на мить, говорить, що в АТО навчився цінувати життя, довелося багато чого переосмислити. Можливо, результатом цього стало створення сім'ї, бо, як каже, набрався вже розуму.

У АТО теж був водієм

Водій автотранспортних засобів ПП «БІАГР» Сергій Сергійович Мільченко (с. Красногорівка) головним надбанням після АТО вважає нових друзів: надійних, перевірених у бою. Чоловік служив переважно в Попасній.

— Старшиною батареї в нас був земляк із Подолу Юрій Гнатович Молдавчук. Разом зі мною служив мій шурин Олександр Іванович Ляшенко з Балаклії. Комбатом був майор Єгоров із смт Синельникового Дніпропетровської області. Він піклувався про особовий склад. Допомігав бійцям і психологічно, і матеріально. Мобілізували в АТО мене в 2014 році. Був водієм і на строковій службі, і в АТО так само. Спочатку жили в ямі,

а потім збудували бліндаж. На жаль, серед мого оточення були втрати. Після повернення працюю на підприємстві, як і раніше.

Усе, що пережив, тримає в собі...

Слюсаря-ремонтника підрозділу технічного забезпечення процесу виробництва Євгена Володимировича Артеменка (с. Дзюбівщина) мобілізували в серпні 2015 року. А потім він ще рік служив за контрактом у 44 артилерійській бригаді. На Сході довелося воювати в районі Золотого, Горіхового і Новотроїцького. Спогадами про АТО не ділиться ні з ким. Як приклад позитивного ставлення до бійців називає комбата Віктора Непобедного. А на запитання, чи пропонували йому після повернення психологічну реабілітацію, відповів заперечно і додав, що приходив у норму сам. Важливим було розуміння оточуючих, а ще потрібен був спокій, щоб ніхто не чіпав розмовами.

Є. В. Артеменко.

Мої співрозмовники здебільшого небагатослівні. Свою участь в АТО не вважають чимось особливим. Але ж саме завдяки їм на нашій території спокійне, мирне життя.

Вітаємо всіх справжніх чоловіків із Днем українського козацтва. Бажаємо доброго здоров'я, миру, ладу, благополуччя в родині й успіхів у роботі!

Любов ПРИЙМАК.
Фото автора.

ПП «БІАГР» називають рідним цілі родини

Зовсім молодою дівчиною прийшла працювати на Білоцерківський молокозавод Ольга Гаврилівна Турченко. Рідному підприємству вона віддала понад 40 років. Навіть досягла пенсійного віку, працювала ще п'ять років.

— Коли я навчалася в школі, нерідко забігала до мами на роботу, — розповідає дочка О. Г. Турченко Валентина Михайлівна Веремєнко. — Мама працювала лаборантом, і мені дуже подобалося спостерігати, як вона бере проби, робить аналізи... У 18 років я теж влаштувалася на завод. І теж лаборантом.

Через 3 роки Валентина вийшла заміж і переїхала в Донецьку обл. Три роки тому повернулася в Білоцерківку та знову влаштувалася на колишнє рідне підприємство лаборантом. Її чоловік Ігор Леонідович працює тут же налагоджувальником контрольно-вимірвальних приладів та автоматики.

Таких родин у Білоцерківці, Красногорівці, Бірках та інших населених пунктах Білоцерківської ОТГ чимало. На підприємство, де працюють чи раніше працювали батьки, влаштовуються їхні діти, зяті, невістки. Тому ПП «БІАГР» називають рідним цілі родини!

Водій автотранспортних засобів Іван Павлович Сергієць досяг пенсійного віку, та продовжує працювати. Трудиться на заводі й його дочка Валентина Іванівна Сенчук — заступник директора з виробництва.

У транспортному цеху пліч-о-пліч сумлінно працюють слюсарі з ре-

монту колісних транспортних засобів Володимир Григорович Шипоша і його син Вадим, водії Володимир Іванович Кикоть і його син Сергій, Микола Анатолійович Яйчун і його син Володимир, слюсар з ремонту коліс-

Дружна родина Усиків-Куців-Положишник.

них транспортних засобів Петро Миколайович Фененко і його син Сергій (останній — водій)...

З перервами працювала на підприємстві прибиральницею Надія Василівна Романова. Зараз вона вже на пенсії, а її діти — дочка Лариса Василівна і син Олег Васильович Романови, а також невістка Світлана Іванівна працюють на ПП «БІАГР» сьогодні.

А трудова династія Артеменків об'єднала три покоління заводчан! Найстарша в ній Тетяна Андріївна Артеменко, хоча донедавна працювала і її чоловік Володимир Леонтьович. Їхні троє дітей, зять, невістка, а також онуки теж прийшли на ПП «БІАГР». Це Наталія Володимирівна Красна, Світлана Володимирівна і Роман Володимирович Шулещенки,

Три покоління трудової династії Артеменків.

Володимир Борисович працював водієм АТП, тобто теж був причетним до молокопереробного підприємства. Згодом і він влаштувався на завод — комірником.

Дочка Надії Петрівни Валентина Василівна Куц багато років трудиться диспетчером. Її чоловік Володимир Михайлович Куц — водій автотранспортних засобів. Уже їхня дочка Наталія Володимирівна Положишник прийшла на завод після закінчення Полтавського м'ясокомбінату техніком. Зараз вона працює в цеху з виробництва сиру. На підприємстві трудиться й її чоловік Євген Володимирович. І як знати, можливо, їхні діти Настя та Вова, коли виростуть, теж не зрадять сімейній традиції та стануть уже четвертим поколінням працівників родини заводчан.

Є на ПП «БІАГР» ще одна родина, яку можна вважати по-своєму унікальною: не просто на заводі, а в одному цеху працюють п'ятеро її членів. Цікаво, що в цьому випадку не діти наслідували приклад батьків, а батьки йшли по стопах дітей.

Першим на підприємство 4 роки тому влаштувався Олександр Бочкар. Невдовзі прийшла сюди працювати його дружина Ірина. Зараз обоє працюють майстрами в цеху з виробництва сиру. Щоправда, Ірина перебуває у відпустці по догляду за дитиною.

Слідом за молодим подружжям два роки тому влаштувалася на підприємство мама Олександра Таміла Миколаївна, через півроку — батько

Дмитро Васильович, а рік тому — ще й брат Олег. Усі п'ятеро дуже задоволені роботою на ПП «БІАГР» і не збираються її міняти.

А ось іще одна родина заводчан: Олександр Ігорович Мищенко — начальник цеху з виробництва сиру, його дружина Інна Борисівна — лаборант хіміко-бактеріологічного аналізу, брат Володимир Ігорович — майстер виробництва.

Та хіба можна перелічити всі родини, так чи інакше причетні до ПП «БІАГР»? Тут працюють брати, сестри, а найбільше — подружні пари. Ось тільки деякі з них: Роман Григорович і Віта Анатоліївна Кійченки, Олександр Володимирович і Наталія Дмитрівна Кібальники, Михайло Олександрович і Світлана Володимирівна Клименки, Богдан Геннадійович і Анжела Іванівна Федьки, Володимир Миколайович та Ірина Олександрівна Ісаєнки, Валерій Васильович і Анна Олександрівна Писаренки...

До речі, нерідко завдяки спільній праці на ПП «БІАГР» і народжуються нові сім'ї. Молода родина Ігор і Ольга Гнідаш познайомилися саме так: на виробництві.

Ми не ставимо за мету назвати всіх родичів, які працюють на ПП «БІАГР», бо на це не вистачить місця в газеті. Але така родинність свідчить про одне: люди не відряджують своїх рідних, а навпаки, рекомендують їти працювати на підприємство. Значить, задоволені роботою.

Зінаїда МАТЯШОВА.

В. М. Веремєнко, І. Л. Веремєнко і О. Г. Турченко.

Надія Василівна Романова з дітьми.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

5 жовтня
ПОНОМАРЕНКО МАРІЯ ПЕТРІВНА
(с. Бірки) – 85 років;

12 жовтня
НЕЧАЙ ЛІДІЯ ПЕТРІВНА
(с. Огірівка) – 75 років;

17 жовтня
ВЕРЕЩАКА ВАЛЕНТИНА ГРИГОРІВНА
(с. Огірівка) – 55 років;

21 жовтня
КРЕЦУ ІВАН ЮРІЙОВИЧ
учасник АТО (с. Бірки) – 30 років;

23 жовтня
ЖЕРЕВЧУК ЄФРОСІНІЯ МИХАЙЛІВНА
(с. Бірки) – 65 років;

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають міцного здоров'я, щастя, успіхів, благополуччя, достатку та злагоди в родинях.

**Нехай цвітуть під небом синьооким
Ще довго-довго дні й літа,
А тиха радість, чиста і висока,
Щоденно хай до хати заверта.
Бажаємо здоров'я, сонця у зеніті
Любові, доброти і щастя повен дім,
Нехай у серці розкошує літо
І соняхом квітує золотим.**

ПП «БІАГР» – єдине бюджетоутворююче підприємство Великобагачанського району

«Білоцерківська агропромислова група» – не лише лідер у своїй галузі за кількістю виробленого кисломолочного сиру, сухого молока та іншої смачної продукції, а й за розміром сплачених податків.

Як розповідає фінансовий директор підприємства Юлія Конишева, у Великобагачанському районі ПП «БІАГР» – найбільше підприємство, яке сплачує податок на прибуток. Тобто не приховує зароблене «в тіні», а чесно перераховує частину коштів на розвиток держави. Та й загалом за розміром сплачених податків ПП «БІАГР» беззаперечний лі-

дер. А суми, які надходять у держбюджет, просто вражають. Так, за 2017 рік було сплачено 9 млн грн податку на прибуток, за перше півріччя 2018 року – 5 млн.

Суттєві грошові кошти надходять і в бюджет Білоцерківської об'єднаної територіальної громади. За 9 місяців цього року ПП «БІАГР» сплатило громаді близько 7 млн грн податків (податку з доходів фізичних осіб, земельного податку та акцизного збору). Крім того, перерахувало державі 8176100 грн єдиного соціального внеску. Загалом від початку року підприємство сплатило 23,204 млн. грн податків та зборів.

Сергій Онокій: «Щастя не знаходять – його створюють!»

Зустріч із комерційним директором ПП «БІАГР» Сергієм Онокієм відбулася напередодні професійного свята працівників харчової промисловості України, яке традиційно відзначається у третю неділю жовтня. Сергій Анатолійович розповів про діяльність та здобутки свого підрозділу. Адже важливо не тільки виробити якісну продукцію, а й знайти рентабельні, конкурентоспроможні ринки її реалізації.

С. А. Онокій.

— **Сергію Анатолійовичу, у переддень свята розкажіть про свій колектив і поділіться успіхами його роботи.**

— Будь-яке підприємство — це перш за все люди, які на ньому працюють. І можу впевнено наголосити на тому, що всі наші здобутки стали можливими завдяки злагоженій командній роботі всіх працівників компанії. Ми разом долали труднощі, підтримували один одного і спільно раділи успіхам.

Озираючись на останні п'ять років, зазначу: ми збільшили загальний обсяг реалізації продукції на ринку України удвічі, зокрема продаж сиру кисломолочного збільшився аж у 9 разів! Протягом 2017-2018 років торгова марка «Білоцерківське» найдинамічніше розвивається за обсягом реалізації сиру кисломолочного «Домашнього». За обсягом експорту сухого знежиреного молока ми входимо в трійку лідерів.

Хотів би детальніше проаналізувати здобутки і познайомити з окремими співробітниками, без яких динаміка росту продажів продукції ТМ «Білоцерківське» не була б такою стрімкою. Наша продукція представлена в усіх національних торгових мережах України: «АТБ», «Сільпо», «METRO» тощо. Я пам'ятаю, як важко було довести, що наші молочні продукти потрібні на національній торговій арені. Перший контракт було укладено в грудні 2012 року з мережею «Сільпо». За останні п'ять років висока якість продуктів ТМ «Білоцерківське» визнана і споживачами, і нашими партнерами. Ми постійно розширюємо лінійку PrivateLabel: виготовляємо масло та сир для реалізації під торговими марками на замовлення мереж. Обсяги продажів постійно зростають, кількість супермаркетів збільшується. За порядком у цьому напрямку хочу подякувати відповідальному й уважному менеджеру по роботі з ключовими клієнтами Олені Сірій, яка працює з нами вже півтора року.

— **У яких іще областях, крім Полтавської, налагоджено збут продукції ТМ «Білоцерківське»?**

— 1 червня 2014 року розпочався активний розвиток торгівлі в Західному регіоні України. Це дата початку співпраці з нашим регіональним представником Олегом Івановичем Трубою. Саме завдяки йому обсяг реалізації продукції з 2 тонн/місяць (червень 2014 р.) збільшився в 15 разів. Олег Іванович значно розширив географію продажів і тепер споживачі Західної України мають можливість купувати продукцію торгової марки «Білоцерківське», яка представлена в понад 3000 торгових точках цього регіону.

1 грудня 2014 року була відкрита філія підприємства «Білоцерківська агропромислова група» в місті Харкові. На сьогодні там працює молода і дуже енергійна команда з 57 осіб, середній вік яких 30 років, на чолі з керівником Євгенієм Леонідовичем Лозовим. Динамічний розви-

ток попиту на нашу продукцію в Харківській області багато в чому завдячує саме його ентузіазму.

— **Саме підприємство «БІАГР» постійно розвивається, розбудовується. Чи зачіпають такі зміни комерційний відділ?**

— Звичайно. 1 червня 2018 року відділ продажів Полтавської області переїхав до нового офісу в місті Полтаві. Зазначу, що нашу продукцію люблять на Полтавщині більше, ніж деінде, але, незважаючи на таку прихильність, вимоги до якості продукції у нас дуже високі. Щодня свіжа продукція відвантажується до магазинів. Керівник відділу продажів Полтавської області Міндабаєв Дмитро Кенжебєкович забезпечує чіткість, системність та своєчасність цього процесу.

Удосконалюється і сама організація праці відділу. 1 червня 2017 року внесені зміни в систему обліку та звітності реалізованої продукції. Хочу подякувати аналітикові консолідованої інформації Ользі Романенко за можливість оперативно отримувати необхідні дані для прийняття важливих стратегічних рішень. Зараз молода мама перебуває в декретній відпустці, а на цифровому фронті замість неї працює аналітик Олександра Сахарова. У сучасному житті неможливо правильно рухатися вперед без ретельного аналізу пройденого шляху і моніторингу ринку харчових продуктів.

6 грудня 2016 року відбулося розширення складських приміщень, перехід до стележних систем зберігання продукції. Завдяки керівникові відділу збуту Андрієві Анатолійовичу Тарасу та керівникові складського господарства складу готової продукції Альоні Карташовій там панує повний порядок. Продукція зберігається за дотриманням усіх температурних режимів, технологічних норм і вчасно відвантажується.

— **А чи присутня ТМ «Білоцерківське» за кордоном?**

— Так. Ми входимо в трійку лідерів за обсягом експорту сухого знежиреного молока з України. Наш ринок збуту — це 24 країни світу. Відвантажуюмо вершкове масло та сухе знежирене молоко в такі

країни як Грузія, Китай, Азербайджан, Малайзія, Албанія, Алжир, Нігерія, Єгипет тощо. І маємо чудові перспективи, адже наше підприємство має дозвіл на торгівлю в 70 країнах світу. Хочу висловити особливу подяку менеджеру зовнішньоекономічної діяльності Олександрі Борзовій за розширення міжнародної торгівлі та багаторічну відмінну роботу. А також вітаю в наших лавах нового співробітника Оксану Бут.

Звісно, неможливо розповісти про досягнення всіх працівників комерційного департаменту ПП «Білоцерківська агропромислова група» в рамках однієї статті. Але я твердо переконаний: кожен із нас є дуже важливою ланкою в ланцюзі постачання споживачам здорової та корисної їжі. Динаміка росту реалізації продукції вражає. А успіхи, як відомо, надихають працівників на нові звершення. Тож у планах на найближчі два роки — відкриття філії «Білоцерківська агропромислова група» в столиці України Києві. І це буде надзвичайно важливим кроком уперед торгової марки «Білоцерківське». Ми ставимо за мету, щоб кожна людина щодня отримувала задоволення від смачної й корисної їжі та була здоровою. Впевнений, що ми у своєму сегменті змінюємо світ на краще! І це буде надзвичайно важливим кроком для розвитку ТМ «Білоцерківське».

Користуючись нагодою, щиро вітаю своїх колег із професійним святом. Дякую всім за плідну співпрацю, відповідальне відношення до роботи і бажано нових звершень та перемог.

Міндабаєв Дмитро Кенжебєкович: «Робота торгового агента — дуже нелегка. Адже кожен день потрібно співпрацювати з різними людьми. Головні якості, якими має бути наділений торговий агент, — азарт, завзятість та амбіційність. Він повинен мати бажання бути №1. Я хочу створити ідеальну команду, команду мрії. І дуже радію, що зараз наша команда стає саме такою. Безмежно вдячний за свій розвиток і вбєвлено стверджую: я люблю свою роботу».

Нам є чим пишатися, бо завдяки нам усе більше й більше споживачів насолоджуються справді якісною молочною продукцією. Разом ми — велика сила. Ми змінюємо світ на краще.

«Прагни не до того, щоб домогтися успіху, а до того, щоб твоє життя мало сенс», — так казав Альберт Ейнштейн. Тож ми свій кожен день наповнюємо значенням — робити людей щасливими. Адже щастя не знаходять — його створюють!

Розмовляла
Любов ПРИЙМАК.
Фото автора.

Лозовий Євгеній Леонідович: «Я пишаюсь, що за 4 роки наш колектив став не просто робочою групою, а справжньою сім'єю. Ми за чесну конкуренцію на ринку молочних продуктів. Що ж до вимог до своїх колег, то кожен постійно повинен самовдосконалюватися. Я за критичне мислення і високу відповідальність до себе».